

der vil blive opnået nogen mærkbar ændring af retspraksis.

Det skal bemærkes, at ministeren netop selv i svaret på spørgsmål 6, der ligeledes er optrykt, fremhæver, at muligheden for frihedsberøvelse af asylsøgere, der forventes eller er udtaget til behandling i åbenbart grundløs-proceduren, er et væsentligt element i bestræbelserne på at opretholde det nævnte markante fald i sagsbehandlingstiden for denne gruppe sager.

På den anden side har ministeren i svaret på spørgsmål 15, der også er optrykt som bilag til betænkningen, anført, at frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, både efter de gældende bestemmelser og præciseringen i lovforslaget alene vil kunne iværksættes, såfremt foranstaltninger efter § 34 ikke skønnes tilstrækkelige.

Når henses til den som bilag til betænkningen optrykte kendelse fra Ugeskrift for Retsvæsen, 1995, s. 340, må det forventes, at bestemmelsen efter den foreslåede formulering ikke får den tiltænkte virkning.

d) Mindretallet ønsker, at der nu sker en udmøntning af flertallets betænkningens bidrag i betænkningen afgivet af Retsudvalget den 11. juni 1992 over lovforslag nr. L 257 (folketingsåret 1991-92), hvorefter flertallet tilslutter sig, at ægteskabsbekendtgørelsen ændres med henblik på, at alene personer med lovligt ophold i Danmark i form af opholdstilladelse m.v. kan indgå ægteskab her. Mindretallet finder ikke, at asylsøgers indgåelse af ægteskab med herboende i sig selv bør give opholdsgrundlag.

e) Mindretallet finder, at en konsekvent kurs over for kriminelle udlændinge samlet gælder forståelsen for, at Danmark skal hjælpe lovlydige flygtninge og krigsramte.

Mindretallet har overvejet at stille ændringsforslag til udvisningsbestemmelserne, men afstår under henvisning til ministerens bemærkninger til lovforslaget (6.2.), hvorefter ministeren har givet tilsagn om, at der nu nedsættes et ekspertudvalg, der skal gennemgå, i hvilket omfang udvisningsbestemmelserne anvendes, og om der er behov for ændringer.

Mindretallet finder, at ændringer af udvisningsbestemmelserne bør bygge på følgende elementer:

– Den såkaldte trappestigemodel bør fortsat være hovedreglen, hvor der er tale om mindre grov kriminalitet. Mindretallet finder det fortsat naturligt, at der ved afgørelse af, hvorvidt udvisning skal finde sted og for hvilken periode, er en sammenhæng mellem kriminalitetens grovhed og de pågældendes tilknytning til Danmark. Men reglerne bør strammes væsentligt op.

– Mindretallet finder, at det bør være hovedreglen, at udlændinge, der har udøvet organiseret narkokriminalitet eller anden kriminalitet, der er til fare for det danske samfund, uanset, hvor længe de har opholdt sig i Danmark, bør udvises for bestandig, ligesom det bør være en selvstændig særligt skærpende omstændighed for vurdering af udvisning, at der er sket domfældelse for vold, sædelighedsforbrydelse eller anden kriminalitet, der retter sig mod andres sikkerhed og integritet.

– Ligeledes bør det anses for en selvstændig skærpende omstændighed, at en person gentagne gange er dømt for selv mindre kriminalitet, idet dette demonstrerer, at den pågældende ikke har til hensigt at overholde landets love.

– Endelig ønsker mindretallet en opstramning af forholdene under strafafsoning. Udgang under afsoning bør som hovedregel ikke finde sted. Mindretallet har derimod intet at indvende mod, at der sker en hurtigere løsladelse og hjemsendelse direkte efter, at afsoningen er afsluttet.

f) Mindretallet udtaler, at man finder det stærkt uheldigt, at udenlandske forskere, der allerede har opnået ansættelse på danske forskningsinstitutioner, skal vente i månedsvis på opholdstilladelse. Mindretallet finder svaret på spørgsmål 17 (optrykt som bilag) aldeles utilstrækkeligt.

g) Mindretallet henstiller til regeringen, at der på europæisk plan findes en fælles flygtningedefinition, idet mindretallet bemærker, at langt de fleste personer, der opnår flygtningestatus, får opholdstilladelse efter reglerne om de facto-status. I årene 1991, 1992, 1993 og 1994 henholdsvis 1472, 1901, 1909 og 1317, medens der i samme periode blev